

Geitekillingen som kunne telle til ti

Det var en gang en liten geitekillling som hadde lært å telle til ti. Da han kom til en vannpytt, sto han lenge og så på speilbildet sitt i vannet, og nå skal du høre hvordan det gikk: «En,» sa geitekillingen.

Dette hørte en kalv som gikk i nærheten og åt gras. «Hva gjør du for noe?» sa kalven. «Jeg teller meg, » sa geitekillingen. «Skal jeg telle deg også?»

«Hvis det ikke gjør vondt så,» sa kalven. «Det gjør det vel ikke, stå stille så skal jeg telle deg.» «Nei, jeg tør ikke, kanskje jeg ikke får lov av mora mi engang,» sa kalven og trakk seg unna. Men geitekillingen fulgte etter, og så sa han: «Jeg er en, og du er to, 1 2.»

«Moer!» rautet kalven og begynte å gråte, og så kom mora til kalven, og det var sjølveste bjellekua på garden. «Hva er det du rauter for?» sa bjellekua. «Geitekillingen teller meg!» rautet kalven. «Hva er det for noe?» sa bjellekua. «Jeg teller,» sa geitekillingen . «Jeg har lært å telle til ti, jeg gjør bare sånn: Jeg er en og kalven er to og kua er tre, 1 2 3.» «Å, nå telte han deg også!» rautet kalven. Og da bjellekua skjønte det, ble den fryktelig sint.

«Jeg skal lære deg å gjøre narr av kalven min og meg! Kom, kalven min, så tar vi'n.»

Og så satte bjellekua og kalven rett på geitekillingen, og han ble så redd at han spratt høyt opp i lufta og pilte av gårde bortover enga, og kua og kalven etter.

Borti utmarka sto oxen og grov løs store grastuer med hornene da geitekillingen og kalven og kua kom settende.

«Hvorfor jager dere den vesle geitekillingen?» spurte oxen. «Han teller oss,» rautet kalven. «Men vi skal ta'n,» sa bjellekua. «Jeg er en og kalven to og kua tre og oxen fire, 1 2 3 4,» sa geitekillingen. «A, nå telte han deg også,» rautet kalven. «Han kan bare prøve,» brølte oxen og ble med de andre for å ta geitekillingen.

Etter vegkanten gikk det en hest og åt da alle dyrene kom farende forbi.

«Det var da svært til fart,» sa hesten. «Vi skal ta geitekillingen,» sa kua.

«Han teller oss,» rautet kalven. «Og det får'n ikke lov til,» brølte oxen. «Assen gjør han det da?» sa hesten. «Jeg gjør bare sånn,» sa

geitekillingen. «En for meg og to for kalven og tre for kua og fire for oxen og fem for hesten, 2 3 4 5.» «Å! Nå telte han deg også!» rautet kalven. «Bare vent du, raggetassen!» vrinsket hesten og galopperte bortover vegen sammen med de andre for å ta geitekillingen.

I grisebingen lå det ei stor purke og sov da følget for forbi. «Svært til hastverk med dere da,» sa purka. «Vi skal ta geitekillingen,» sa kua. «Han teller oss,» rautet kalven. «Og det får'n ikke lov til,» brølte oxen. «Han kan bare vente,» vrinsket hesten.

«Assen gjør'n når'n teller da?» spurte purka. «Jeg gjør bare sånn,» sa geitekillingen. «En for meg og to for kalven og tre for kua og fire for oxen og fem for hesten og seks for purka. 1 2 3 4 5 6.» «Å! Nå telte han deg også,» rautet kalven. «Det skal bli verst for'n sjøl,» sa purka og brakk løs en planke i gjerdet med trynet sitt og satte etter de andre.

Det gikk over stakk og stein og gjennom mo og myr, og så kom de til ei elv, og ved brygga lå det ei lita skute, og ombord i skuta var det ei katte og ei bikkje og en sau og en hane. Katta var kokke, sauene var byssegutt, hanen var skipper og bikkja var los.

«Stopp en halv!» gol hanen da han så alle dyrene som kom hulter til bulter bortover vegen. Men det var for seint. Geitekillingen tok spenntak i bryggekannten og spratt ombord med alle de andre dyrene etter seg, og så røk ankerkjettingen, og så begynte skuta å seile utover dit elva var djupest. Men da ble hanen redd. «Kom og hjelp,» gol hanen. «Skuta synker ! »Da ble alle dyrene redde, men så skreik hanen igjen: «Er det noen av dere som kan telle?» «Jeg kan !» sa geitekillingen. «Da får du skynde deg å telle hvor mange vi er ombord. Skuta kan bare ta ti passasjerer.» «Skynd deg å telle!» sa de andre dyrene.

Og så telte geitekillingen.

«En for meg,

to for kalven,
tre for kua,
fire for oksen,
fem for hesten,
seks for purka,
sju for katta,
åtte for bikkja,
ni for sauene og ti for hanen.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10.»

«Hurra for geitekillingen! » ropte alle dyrene, og så seilte de over til den andre bredden og gikk i land. Men geitekillingen ble igjen ombord som tellemester og hver gang hanen skulle frakte noen over elva, sto geitekillingen ved landgangen og telte til ti.